

Sygn. akt V KK 90/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **I. B. i M. P.**

oskarżonych z art. 231§1 kk, art. 271 § 1 kk, art. 284§2 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 19 września 2016 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w K. na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 grudnia 2015 r., zmieniającego wyrok

Sądu Rejonowego w P.

z dnia 14 maja 2015 r.,

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w zaskarżonej części (pkt I c
i pkt II) i sprawę w tym zakresie przekazuje temuż Sądowi do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

I. B. został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 01 do 05 grudnia 2008 r. P., będąc funkcjonariuszem publicznym, zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w P. oraz działając wspólnie i porozumieniu z Dyrektorem Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego M. P., przekroczył swoje uprawnienia, wynikające min. ze Statutu i Regulaminu Organizacyjnego Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego oraz z zakresu czynności i obowiązków Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w ten sposób, że doprowadził do zorganizowania szkoleń RP/13 — w zakresie kursu podstawowego na przewóz rzeczy i RD/13 — w zakresie kursu dodatkowego na przewóz rzeczy, wiedząc o tym, że szkolenia te nie odbędą się w pełnym wymiarze, tak godzinowym, jak i przedmiotowym, wynikającym z harmonogramu zajęć, z powodu wcześniejszego rozwiązania przez WORD umowy zawartej z firmą „S.”, zajmującą się przeprowadzaniem zajęć praktycznych na tych kursach, zlecającego przeprowadzenie tych kursów, doprowadzając ten Urząd do uregulowania należności w kwocie 3.198,90zł za zajęcia które faktycznie nie zostały przeprowadzone

tj. o przestępstwo z art.231§1k.k.

2. w dniu 29 sierpnia 2008 r. w P., będąc zatrudnionym na stanowisku naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego – M. P. co do faktu odbycia przez M. J. stosownego szkolenia, przedkładając mu do podpisu, stwierdzające nieprawdę, zaświadczenie o numerze [...] o ukończeniu przez M. J. szkolenia kształcącego kierowców przewożących osoby, wiedząc, iż M. J. nie był uczestnikiem tego szkolenia

tj. o przestępstwo z art.272 k.k.

3. w okresie od 01 do 14 października 2009r. w K., pełniąc funkcję publiczną, wynikającą z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku ruchu Drogowego w P., zażądał od P. L., a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających

nieprawdę dokumentów w postaci zaświadczeń o numerze [...] z dnia 12 października 2009r, o ukończeniu przez P. L. szkolenia uprawniającego do zmniejszenia o 6 punktów, liczby punktów karnych, wykazanych w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego

tj. o przestępstwo z art.228 § 1, 3 i 4 k.k.

4. w dniu 12 października 2009r. w P., będąc zatrudnionym na stanowisku naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego – M. P., co do faktu odbycia przez P. L. stosownego szkolenia, przedkładając mu do podpisu, stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o nr [...] z dnia 12 października 2009 r. o ukończeniu przez P. L. szkolenia uprawniającego do zmniejszenia o 6 punktów, liczby punktów karnych, wykazanych w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, wiedząc, że P. L. nie był uczestnikiem tego szkolenia,

tj. o przestępstwo z art.272k.k.

5. w okresie od lutego do kwietnia 2010 r. w m. K., w związku z pełnieniem funkcji publicznej wynikającej z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, zażądał od A. K. korzyści majątkowej w kwocie 600zł, a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci duplikatów zaświadczeń o numerach [...] o ukończeniu przez A. K. szkoleń doszkalających kierowców przewożących rzeczy i osoby

tj. o przestępstwo z art. 228 § 1, 3 i 4 k.k.

6. w dniu 18 lutego 2010 r. w P., będąc zatrudnionym na stanowisku naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego – M. P., co do faktu odbycia przez A. K. stosownych szkoleń, przedkładając mu do podpisu, stwierdzające nieprawdę zaświadczenia o numerach [...], dotyczących ukończenia przez A. K. szkoleń doszkalających kierowców przewożących rzeczy i osoby, wiedząc, iż A.

K. nie był uczestnikiem tych szkoleń,

tj. o przestępstwo z art.272 k.k.

7. w okresie od stycznia do kwietnia 2010 r. w m. K., w związku z pełnieniem funkcji publicznej, wynikającej z zajmowania stanowiska naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, przyjął pięciokrotnie od D. M. korzyść majątkową w postaci 5-ciu półlitrowych butelek wódki różnego gatunku o wartości co najmniej 100 złotych oraz w postaci pieniędzy w kwocie 500zł w zamian za kilkukrotne wyznaczanie dla A. M., z pominięciem wewnętrznych procedur, przyspieszonych terminów poprawkowych egzaminów praktycznych na prawo jazdy kat. „B” w Wojewódzki Ośrodku Ruchu Drogowego

tj. o przestępstwo z art.228 § 1 w zw. z art.91§1 k.k.

8. w okresie marca i kwietnia 2010r. w P., chcąc aby inna osoba popełniła przestępstwo nakłonił K. C., uprawnionego do wystawiania dokumentów, będącego właścicielem Ośrodka Szkolenia Kierowców w G., do poświadczenia nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumencie w postaci zaświadczenia nr [...] z dnia 19 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P.R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. „A”, wiedząc, iż wyżej wymieniony nie był uczestnikiem tego szkolenia,

tj. o przestępstwo z art.18 § 2 k.k. w zw. z art.271. §.1 k.k.

9. w okresie marca i kwietnia 2010 r. w P., chcąc aby inna osoba popełniła przestępstwo, nakłonił J. P., uprawnionego do wystawiania dokumentów, zatrudnionego na stanowisku wykładowcy - instruktora w ośrodku Szkolenia Kierowców PHU [...] od poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentach w postaci karty przeprowadzonych zajęć teoretycznych i praktycznych na kategorię prawa jazdy „D” oraz w postaci zaświadczenia z dnia 13 kwietnia 2010 r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo kat. „D”, wiedząc, iż wyżej wymieniony nie był uczestnikiem tego szkolenia

tj. o przestępstwo z art.18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k.

M. P. został oskarżony o to, że:

10. w okresie pod 01 do 05 grudnia 2008 r. P., będąc funkcjonariuszem publicznym, zatrudnionym na stanowisku Dyrektora. Wojewódzkiego Ośrodka

Ruchu Drogowego oraz działając wspólnie i porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału organizacji Egzaminów i Szkoleń Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego przekroczył swoje uprawnienie, wynikające min. z Ustawy Prawo o ruchu drogowym, ze Statutu i regulaminu Organizacyjnego Ośrodka Ruchu Drogowego w Poznaniu w ten sposób, że doprowadził do zorganizowania szkoleń RP/13 w zakresie kursu podstawowego na przewóz rzeczy i RD / 13 w zakresie kursu dodatkowego na przewóz rzeczy, wiedząc o tym, że szkolenia te nie odbędą się w pełnym wymiarze, tak godzinowym jak i przedmiotowym, wynikającym z harmonogramu zajęć, z powodu wcześniejszego rozwiązania przez WORD umowy zawartej z firmą „S.” zajmującą się przeprowadzaniem zajęć praktycznych na tych kursach, czym działał na szkodę Powiatowego Urzędu Pracy zlecającego przeprowadzenie tych kursów, doprowadzając, doprowadzając ten Urząd do uregulowania należności w kwocie 3.198,90zł za zajęcia które faktycznie nie zostały przeprowadzone

tj. o przestępstwo z art.231§ 1 k.k.

11. w dniu 05.12. 2008 r. w P., jako funkcjonariusz publiczny zatrudniony na stanowisku Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego i uprawniony do wystawiania dokumentów, poprzez podpisanie zaświadczeń o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy wystawionych na nazwiska: [...], poświadczył w tych dokumentach nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby kursów w pełnym zakresie, co nie było zgodne z prawdą, ponieważ podczas przedmiotowych kursów nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, o czym wiedział rozwiązując wcześniej umowę z firmą „S.” przeprowadzającą te zajęcia

tj. o przestępstwo z art.271§1k.k.

12. w okresie od 13 marca 2009 roku do 06 października 2010 roku w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w realizacji z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym, zatrudnionym na stanowisku Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, że mając podpisaną z Marszałkiem Województwa [...] umowę dotyczącą używania do celów służbowych prywatnego samochodu Daewoo Nubira 1.6 o

numerze rejestracyjnym [...] (umowa z dnia 23.06.2006r.), a następnie samochodu Peugeot 207 o numerze rejestracyjnym [...] (aneks z dnia 14.12.2009r.), ustalając miesięczny limit kilometrów na jazdy lokalne w wysokości 700 kilometrów (wyplacany w formie ryczałtu) bez zgody Marszałka Województwa i korzystał w celach prywatnych, z będących na wyposażeniu Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego samochodów egzaminacyjnych marki Fiat Punto o numerach rejestracyjnych [...], działając na szkodę WORD oraz przejeżdżając łącznie co najmniej 14.403 km i przywłaszczając w ten sposób powierzone mu mienie w postaci paliwa o łącznej wartości co najmniej 4.997,67 złotych oraz nie partycypując w kosztach amortyzacji, ubezpieczenia i utrzymania w/w pojazdów

tj. o przestępstwo z art.231 § 2 k.k. i art.284 § 2k.k. w zw. z art.11§2k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 14 maja 2015 r.

I. oskarżonego I. B. uznał za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2008 r. w P., będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, przekroczył swoje uprawnienia i wyłudził podstępnie poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego M. P., co do faktu odbycia przez M. J. szkolenia doształcającego kierowców przewożących osoby, a to poprzez przedłożenia mu do podpisu, stwierdzającego nieprawdę zaświadczenia o numerze [...] o ukończeniu przez M. J. szkolenia doształcającego kierowców przewożących osoby, wiedząc, iż M. J. nie był uczestnikiem tego szkolenia i działając tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwa z art.272 k.k. w zb. z art.231§1 k.k. w zw. z art.11§ 2 k.k. i za to na podstawie art.272 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. przyjmując, że czyny opisane w pkt. 3 i 4 składają się na opis jednego czynu zabronionego oskarżonego I. B. uznał za winnego tego, że w okresie od 01 do 14 października 2009r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną, wynikającą z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, zażądał od P. L., na następnie przyjął od niego

korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci zaświadczeń o numerze [...] z dnia 12 października 2009r, o ukończeniu przez P. L. szkolenia uprawniającego do zmniejszenia o 6 punktów, liczby punktów karnych, wykazanych w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego tj. przestępstwa art.228 § 3 i 4 k.k. w zb. z art.272 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.,

III. przyjmując, że czyny opisane w pkt. 5 i 6 składają się na opis jednego czynu zabronionego oskarżonego I. B. uznał za winnego tego, że w okresie od lutego do kwietnia 2010r. w m. K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej wynikającej z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, zażądał od A. K. korzyści majątkowej w kwocie 600zł, a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci duplikatów zaświadczeń o numerach [...] o ukończeniu przez A. K. szkoleń dokształcających kierowców przewożących rzeczy i osoby, tj. przestępstwa art.228 § 3 i 4 k.k. w zb. z art.272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.

IV. na podstawie art. 228 § 4 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. za przestępstwa, których oskarżony I. B. został uznany winnym w pkt. II i III wyroku wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

V. oskarżonego I. B. uznał za winnego tego, że w okresie od maja do października 2009r. w miejscowości K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w związku z pełnieniem funkcji publicznej, wynikającej z zajmowania stanowiska Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, przyjął pięciokrotnie od D. M. korzyść majątkową w postaci 5-ciu półlitrowych butelek wódki różnego gatunku o wartości łącznej 100 złotych oraz w postaci pieniędzy w kwocie 500zł w zamian za kilkukrotne wyznaczanie dla A. M., z pominięciem wewnętrznych procedur,

przyspieszonych lub dogodnych terminów poprawkowych egzaminów praktycznych na prawo jazdy kat. „B” w Wojewódzki Ośrodku Ruchu Drogowego, tj. przestępstwa z art.228 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.228 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności

VI. przyjmując, że czyny opisane w pkt. 8 i 9 składają się na opis jednego czynu zabronionego oskarżonego I. B. uznał za winnego tego, że w okresie marca i kwietnia 2010r. w P., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, chcąc aby inna osoba popełniła przestępstwo nakłonił J. P., uprawnionego do wystawiania dokumentów, zatrudnionego na stanowisku wykładowcy - instruktora w ośrodku Szkolenia Kierowców PHU [...] do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentach w postaci karty przeprowadzonych zajęć teoretycznych i praktycznych na kategorię prawa jazdy „D” oraz w postaci zaświadczenia nr [...] z dnia 13 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo kat. „D”, a nadto nakłonił K. C., uprawnionego do wystawiania dokumentów, będącego właścicielem Ośrodka Szkolenia Kierowców, do poświadczenia nieprawdy w dokumencie w postaci zaświadczenia nr [...] z dnia 19 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P.R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. „A”, tj. o przestępstwo z art.18 § 2 k.k. w zw. z art.271 § 1k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.271 § 1 k.k. w zw. z art.19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

VII. oskarżonych I. B. i M. P. uznał za winnych tego, że w okresie od 04 do 05 grudnia 2008r. P., działając wspólnie i w porozumieniu oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszami publicznym: M. P. jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego , a I. B. jako zatrudniony na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadzili do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i ED/13), bez wymaganej przepisami w tym treścią rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U. 2004 nr 122 poz. 1269) części praktycznej oraz przez

wystawienie przez M. P. zaświadczeń o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy wystawionych na nazwiska [...], w których poświadczono nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działali na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00zł, tj. przestępstwa z art.231 § 2 k.k. w zb. z art.271 § 3 k.k. w zb. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.231 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. art.33 § 2 k.k. wymierzył I. B. karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a M. P. karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł (czterdzieści złotych),

VIII. oskarżonego M. P. uznał za winnego tego, że w okresie od 13 marca 2009 roku do 06 października 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym, zatrudnionym na stanowisku Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, że mając podpisaną z Marszałkiem Województwa umowę dotyczącą używania do celów służbowych prywatnego samochodu ustalając miesięczny limit kilometrów na jazdy lokalne w wysokości 700 kilometrów (wyplacany w formie ryczałtu), bez zgody Marszałka Województwa korzystał w celach prywatnych, z będących na wyposażeniu Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego samochodów egzaminacyjnych marki Fiat Punto o numerach rejestracyjnych [...], działając na szkodę WORD przywłaszczając w ten sposób powierzone mu mienie w postaci paliwa i powodując szkodę o łącznej wartości co najmniej 3.883,04 złotych, tj. przestępstwa z art.231 § 2 k.k. w zb. z art.284 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za to na podstawie art.231 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k.w. i art.33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł (czterdzieści złotych)

IX. na podstawie art.85 i art.86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonym I. B. i

M. P. kary pozbawienia wolności oraz wymierzone M. P. kary grzywny i wymierzył: I. B. karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a M. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 140 (sto czterdzieści stawek dziennych) ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40zł (czterdzieści złotych).

Wykonanie wymierzonej oskarżonemu M. P. kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego I. B. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej w zakresie czynu, którego został uznany winnym: w pkt. II w kwocie 300 zł (trzysta złotych), w pkt. III w kwocie 300 zł (trzysta złotych) i w pkt. V 600 zł (sześćset złotych) oraz na podst. art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego M. P. do naprawienia szkody wyrządzonej czynem, którego winnym popełnienia został uznany w pkt. VIII przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego kwoty 3.883,04 złotych (trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt trzy złote, cztery grosze).

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego I. B. zarzucając temuż orzeczeniu

I. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku przez naruszenie:

1. art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., oraz art. 7 k.p.k., polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd pierwszej instancji całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym także wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i w konsekwencji oparciu orzeczenia jedynie na części przeprowadzonych dowodów, bez uwzględnienia zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji skutkowało błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającymi wpływ na jego treść;

2. art. 404 § 2 k.p.k. poprzez długie okresy odroczenia w procedowaniu, co jest niezgodne z zasadą ciągłości rozprawy i co uzasadnia przyjęcie, że skład orzekający sądu mógł nie ogarnąć pamięcią dowodów przeprowadzonych przed odroczeniem i że mogło to mieć wpływ na treść wyroku i w konsekwencji doprowadziło do wydania rozstrzygnięcia z naruszeniem zasady koncentracji

materiału dowodowego i zasady bezpośredniości, albowiem Sąd wyrokując nie dysponował w pamięci obrazem przeprowadzonych dowodów, w szczególności dowodów z przesłuchania świadków;

3. art. 399 § 1 k.p.k. poprzez brak uprzedzenia o zmianie kwalifikacji prawnej w stosunku do treści aktu oskarżenia przyjętej w zaskarżonym wyroku, w ten sposób, że Sąd pierwszej instancji na rozprawie w dniu 7 maja 2015 r.:

a. uprzedził oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego I. B. w pkt. 2 aktu oskarżenia z art. 272 k.k. na występki z art. 271§1 k.k., natomiast w wyroku przyjął zupełnie inną kwalifikację i uznał go winnego popełnienia przestępstwa z art. 272 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

b. uprzedził oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego I. B. w pkt. 3 i 4 aktu oskarżenia z art. 228 § 1, 3 i 4 k.k. oraz odpowiednio art. 272 k.k. na występki z art. 228 § 3 i 4 i art. 271 § 1 w z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k., natomiast w wyroku przyjął zupełnie inną kwalifikację i uznał go winnego popełnienia przestępstwa z art. 228 § 3 i 4 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k.,

c. uprzedził oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego I. B. w pkt. 5 i 6 aktu oskarżenia z art. 228 § 1, 3 i 4 k.k. oraz odpowiednio art. 272 k.k. na występki z art. 228 § 3 i 4 i art. 271 § 1 w z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k., natomiast w wyroku przyjął zupełnie inną kwalifikację i uznał go winnego popełnienia przestępstwa z art. 228 § 3 i 4 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. zw. z art. 12 k.k.,

d. uprzedził oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej niektórych czynów zarzucanych I. B., jednakże, podobnie jak w trakcie rozprawy w dniu 30.10.2014 r., gdy sąd wcześniej uprzedzał o możliwości zmiany kwalifikacji, Sąd pierwszej instancji nie uprzedził oskarżonego, że zamierza zmienić kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 7 aktu oskarżenia z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

4. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez pominięcie w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych dotyczących przyjęcia przez sąd pierwszej instancji działania oskarżonego w warunkach ciągu przestępstw (pkt. II,

III i IV wyroku), w sytuacji, gdy przepis ten nakłada na sąd obowiązek ujęcia w sentencji wyroku wszystkich ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd składających się na opis czynu skorelowanych z przyjętą przez ten sąd kwalifikacją prawną czynu;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, w ten sposób, że Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, iż oskarżony:

1. spowodował, że wydrukowano zaświadczenie nr [...]z dnia 29 sierpnia 2008 r. o ukończeniu przez M. J. szkolenia kształcącego kierowców przewożących osoby, a następnie na wskazanym zaświadczeniu podstępnie uzyskał podpis Dyrektora M. P.,

2. zażądał od P. L., a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300 zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci zaświadczeń o numerze [...] z dnia 12 października 2009r o ukończeniu przez P. L. szkolenia uprawniającego do zmniejszenia liczby punktów karnych,

3. zażądał od A. K. korzyści majątkowej w kwocie 600 zł, a następnie przyjął od niego korzyść majątkową w kwocie 300 zł w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, polegające na podstępnym wyłudzeniu od Dyrektora Wojewódzkiego ośrodka Ruchu Drogowego poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci duplikatów zaświadczeń o numerach [...] o ukończeniu przez A. K. szkoleń kształcających kierowców przewożących rzeczy i osoby,

4. w dniu 18.02.2010 roku dokonał zmiany w komputerowej bazie danych i w miejsce nazwiska M. B. wpisał nazwisko A. K.,

5. przyjął pięciokrotnie od D. M. korzyść majątkową w postaci 5- ciu półlitrowych butelek wódki różnego gatunku o wartości łącznej 100 złotych oraz w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł w zamian za kilkukrotne wyznaczanie dla A. M., z pominięciem wewnętrznych procedur, przyspieszonych lub dogodnych terminów poprawkowych egzaminów praktycznych na prawo jazdy kat. „B” w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego,

6. chcąc, aby inna osoba popełniła przestępstwo, nakłonił J. P., uprawnionego do wystawiania dokumentów, zatrudnionego na stanowisku wykładowcy - instruktora w ośrodku Szkolenia Kierowców do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentach w postaci karty przeprowadzonych zajęć teoretycznych i praktycznych na kategorię prawa jazdy „D” oraz w postaci zaświadczenia nr [...] z dnia 13 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo kat. „D”, a nadto nakłonił K. C., uprawnionego do wystawiania dokumentów, będącego właścicielem Ośrodka Szkolenia Kierowców, do poświadczenia nieprawdy w dokumencie w postaci zaświadczenia z dnia 19 kwietnia 2010r., potwierdzającego ukończenie przez P. R. szkolenia dla osób ubiegających się o prawo jazdy kat. „A”,

7. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszami publicznym: M. P. jako Dyrektor Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego, a I. B. jako zatrudniony na stanowisku Naczelnika Wydziału Organizacji Egzaminów i Szkoleń w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego, przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadzili do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13), bez wymaganej przepisami w tym treścią rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy [Dz.U. 2004 nr 122 poz. 1269] części praktycznej oraz przez wystawienie przez M. P. zaświadczeń o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego RD/13 na przewóz rzeczy wystawionych na nazwiska: [...], w których poświadczono nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wyżej wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działali na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w łącznej kwocie 24.285,00 zł,
- w sytuacji, gdy powyższe ustalenia oparte są wyłącznie na domniemaniu, a nie jednoznacznych i przekonujących dowodach.

W oparciu o to skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych czynów, ewentualnie o

uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Apelację złożył także obrońca oskarżonego M. P. zarzucając temuż orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) a polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. P. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu w punkcie VII wyroku czynu, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż nie można mu przypisać przestępczego działania, a w szczególności poprzez przyjęcie, że:

a) oskarżony M. P. wiedział o niezorganizowaniu zajęć praktycznych w trakcie szkolenia i to zarówno przed rozpoczęciem szkolenia (tj. przed dniem 1 grudnia 2008 r.) jak i w trakcie jego trwania (tj. w dniach od 1 do 5 grudnia 2008 r.) podczas gdy kwestiami związanymi z organizacją szkoleń zajmował się z-ca dyrektora WORD-u A. K. oraz T. M. i żadna z w/w osób nie poinformowała oskarżonego o braku zajęć praktycznych w trakcie przedmiotowego szkolenia;

b) oskarżony M. P. miał się dowiedzieć o braku zorganizowania zajęć praktycznych w trakcie szkolenia od oskarżonego I. B. w trakcie rozmowy telefonicznej i w związku z tym , miał wydać mu polecenie zastąpienia zajęć praktycznych pokazem multimedialnym , podczas gdy taka sytuacja nigdy nie miała miejsca;

c) oskarżony M. P. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że doprowadził do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13)bez wymaganej przepisami w tym treścią rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie kursów dokształcających kierowców wykonujących transport drogowy (Dz.U 2004 , nr 122 , poz. 1269) w części praktycznej w sytuacji gdy przepis ten stracił moc obowiązywania w lipcu 2008 r.(!) a więc pół roku przed datą przeprowadzenia szkolenia;

d) oskarżony M. P. w sposób świadomy poświadczył nieprawdę w zaświadczeniach o ukończeniu kursu podstawowego (RP /13 i RD /13) co do faktu, iż uczestnicy szkolenia odbyli kurs w pełnym zakresie podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób oskarżonemu M. P. przypisać działania w zamiarze bezpośrednim

kierunkowym

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającą wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) a polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. P. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu w punkcie VIII wyroku czynu, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż nie można mu przypisać przestępczego działania, a w szczególności poprzez przyjęcie, że:

a) oskarżony M. P. przekroczył swoje uprawnienia, w ten sposób, że korzystał ze służbowych samochodów bez zgody Marszałka Województwa o, w sytuacji gdy nie wykazano w oparciu o jaką podstawę normatywną Marszałek Województwa posiadał powyższe uprawnienia do wyrażania zgody bądź nie na korzystanie z pojazdów stanowiących własność WORD;

b) oskarżony M. P. korzystał z pojazdów służbowych dla celów prywatnych, podczas gdy zebrany w toku materiał dowodowy, w żaden sposób nie udowadnia w/w twierdzenia;

3) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia (art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. polegającą na użyciu sformułowań ("podjął decyzję o przeprowadzeniu/zakończeniu kursu") w opisie działania oskarżonego M. P. nie pozwalających na jednoznaczne ustalenie o co w istocie M. P. jest oskarżony a w konsekwencji uniemożliwia prześledzenie prawidłowości toku rozumowania Sądu Rejonowego.

W oparciu o to skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich wskazanych tym wyrokiem zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 .:

1. zmienił zaskarżony wyrok wobec I. B. w ten sposób, że:

a) w punkcie I obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy,

b) w pkt. V obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności do 8 miesięcy,

c) uniewinnił oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt VII wyroku (pkt 1 zarzutów),

2. zmienił zaskarżony wyrok wobec M. P. w ten sposób, że oskarżonego uniewinnił od zarzutów opisanych w pkt. VII wyroku (punkt 10 i 11 zarzutów) oraz w pkt. VIII

(pkt. 12 zarzutów),

3. uchylił pkt. IX, XI w zakresie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec M. P., oraz pkt. XIII i XV,

4. na podstawie art. 4 § 1 k.k., w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. połączył oskarżonemu I.B. kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

5. na podst. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec I. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,

6. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku złożył prokurator Prokuratury Okręgowej w K. na niekorzyść oskarżonych I. B. i M. P. w zakresie rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżonych od zarzucanych im czynów (w pkt. VII i VIII wyroku Sądu I instancji) zarzucając temuż orzeczeniu:

- rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zmianie wyroku i wydaniu orzeczenia odmiennego co do istoty, poprzez uniewinnienie oskarżonych I. B. i M. P. od czynu z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przypisanego im w punkcie VII wyroku III K .../1 1 Sądu Rejonowego, a nadto poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. od czynu z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przypisanego temu oskarżonemu w punkcie VIII w/w wyroku, bez podania przez Sąd Odwoławczy w należyty sposób przekonywujących przesłanek zajętego w tej mierze stanowiska, a w szczególności nie odniesienie się do wszystkich istotnych faktów i okoliczności oraz dowodów zgromadzonych w sprawie, a mających istotne znaczenie dla jej rozstrzygnięcia, przez co dokonana przez ten Sąd Odwoławczy ocena zachowań obu oskarżonych jest jednostronna, wybiórcza i dowolna, a tym samym nieodpowiadająca kryteriom wynikającym z treści wymienionych przepisów i które to naruszenie w wyniku nieprawidłowego rozpoznania sprawy skutkującego niezasadnym uniewinnieniem w/w oskarżonych od popełnienia zarzucanych im przestępstw spowodowało, że wyrok ten stał się rażąco niesprawiedliwy i przez to nie prowadzi do osiągnięcia celu postępowania

karnego ukierunkowanego na wykrycie i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sprawców przestępstwa.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Prokuratury Krajowej poparł złożoną kasację a oskarżony M. P. i jego obrońca wnieśli o oddalenie kasacji.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie oskarżonych winno być poprzedzone szczegółową analizą całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w trakcie postępowania sądowego i wnikliwą oceną, która winna zostać przedstawiona, stosownie do treści art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2012 r., IV KK 306/12, 06.04.2011 r., V KK 341/10, z dnia 02.09.2009 r., V KK 11/09, z dnia 19.03.2009 r., IV KK 388/08 i z dnia 04.11.2008 r., IV KK 129/08).

Oznacza to, że orzeczenie reformatoryjne musi być oparte stosownie do art. 410 k.p.k. na całokształcie ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, ocenionego z respektowaniem reguły zawartej w art. 7 k.p.k., a uzasadnienie tego orzeczenia winno mieć charakter pierwszoinstancyjny, a zatem stosownie do art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wskazywać, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W przedmiotowej sprawie z uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika, że jedynym argumentem doprowadzającym ten Sąd do przekonania, że oskarżeni nie popełnili czynu opisanego w pkt. VII wyroku sądu pierwszej instancji było to, jakoby Sąd pierwszej instancji uznał, że przekroczenie przez nich uprawnień polegało na naruszeniu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15.04.2004 r. (Dz.U. 2004 r., nr 112, poz. 1269), które straciło moc w dniu 14 lipca 2008 r., a zatem pół roku przed datą przeprowadzenia szkolenia. To doprowadziło Sąd odwoławczy do błędnej konstatacji, że nie było podstawy prawnej, którą swoimi działaniami mieli naruszać oskarżeni i dlatego nie można im zarzucić popełnienia

zarzucanego w pkt. VII wyroku Sądu orzekającego czynu. Sąd II instancji błędnie odczytał to, co Sąd *meriti* przypisał oskarżonym, a mianowicie to, że oskarżeni przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, iż doprowadzili do przeprowadzenia szkolenia w zakresie podstawowym i dodatkowym na przewóz rzeczy (RP/13 i RD/13) bez wymaganej przepisami części praktycznej oraz przez wystawienie przez M. P. zaświadczeń o ukończeniu kursu podstawowego (RP/13) i dodatkowego (RD/13) na przewóz rzeczy wystawionych na wymienione w zarzucie osoby, w których poświadczono nieprawdę, co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w nich odbycie przez wymienione osoby w ramach tych szkoleń kursów w pełnym zakresie, podczas gdy nie zostały przeprowadzone zajęcia praktyczne, czym działali na szkodę interesu publicznego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia za szkolenia w kwocie 24.285 zł, tj. popełnienie przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Rzeczywiście Sąd pierwszej instancji w opisie tego czynu zawarł zbędne określenie, że doprowadzili do przeprowadzenia szkolenia bez wymaganej przepisami – w tym treścią rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. ... - części praktycznej.

Decydujące w tej części zarzutu było to, czy w chwili popełnienia tego czynu istniały przepisy zobowiązujące oskarżonych do przeprowadzenia szkolenia w zakresie praktycznym i czy oni mieli możliwość z tymi przepisami się zapoznać.

Zauważyć przy tym należy, że przedmiotowe Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 15 kwietnia 2004 r. zostało z dniem 15 lipca 2008 r. zastąpione rozporządzeniem tego Ministra z dnia 2 lipca 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. nr 124 poz. 906) które nie tylko podniosło standardy w zakresie ilości godzin zajęć praktycznych w stosunku do poprzednio obowiązujących unormowań, ale wskazało również na obowiązek prowadzenia i przechowywania przez ośrodki prowadzące szkolenia dzienników zajęć teoretycznych i praktycznych (§§7,8,14 ust. 3).

Z uzasadnienia sądu odwoławczego odnośnie pkt VIII wyroku sądu pierwszej instancji (k.3 i 4 tegoż uzasadnienia) wynika, że Sąd ten czynił rozważania dotyczące uprawnień Marszałka Województwa dochodząc do bezspornie słusznych wniosków „że korzystanie z majątku firmy dla celów służbowych nie wymaga, w

przypadku dyrektora tej jednostki, zgody Zarządu Województwa. Powyższe prowadzi do wniosku, że umowa o korzystanie z prywatnego samochodu dla celów służbowych nie ograniczała możliwości dyrektora w zakresie korzystania w celach służbowych z pojazdów stanowiących własność WORD-u”.

Rzecz jednak w tym, że M. P. został oskarżony o korzystanie z samochodów służbowych w celach prywatnych.

Sąd odwoławczy arbitralnie uznał, że żaden dowód nie świadczy w sposób nie podważalny o tym, że oskarżony korzystał z pojazdów służbowych w celach prywatnych.

To przekonanie Sąd ten nie uzasadnił należycie zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., nie odnosząc się do ustaleń faktycznych, oceny zeznań świadków i wyjaśnień tego oskarżonego zawartych w obszernym i wręcz drobiazgowym uzasadnieniu sądu pierwszej instancji (k. 54-64).

Powyższe prowadzi do uznania, że wyrok sądu odwoławczego został wydany z rażącym naruszeniem art. art. 7, 410, 424 § 1 pkt 1, 457 § 3 k.p.k. i dlatego należało go uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.